

ข้ามขอบฟ้า



www.puendee.com



นวนิยายไทย

ข้ามขอบฟ้า • เพ็ญแข วงศ์สง่า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กันยายน ๒๕๕๕

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ศรีวรรณ อรรถวิภาน์

ราคา : ๓๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เพ็ญแข วงศ์สง่า.

ข้ามขอบฟ้า.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๕.

๕๖๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-565-0

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุทธิรญา เสดตรา

รจนา คงทน

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ข้ามขอบฟ้า’ ไพรัชนิยายรักหวานจากปลายปากกาของ เพ็ญแข วงศ์-สง่า นักเขียนรุ่นลายครามผู้รังสรรค์นวนิยายประดับไว้ในวงวรรณกรรมมาแล้วมากมายหลายเรื่อง อาทิ *ไม้ลวดทอง ทิวาหวม สนิมสังคม ฯลฯ*

นวนิยายเรื่องนี้ถ่ายทอดเรื่องราวเป็น ‘บันทึก’ จาก ลลิตา หญิงสาวผู้ถ่อมมั่นในคำสัญญาและปรารถนาจะรักษาความรักไว้ให้รันรัน เธอเขียนถึง ราชันย์ อดีตคนรักด้วยประจักษ์ถึงคุณค่าในตัวตนของเขา เป็นคุณค่าแห่งรักในแง่ดีงาม เขียนเพื่อทบทวนความทรงจำอันอ่อนหวาน และร่องรอยสุข-ทุกข์ ผ่านเวลาและประสบการณ์ของคนคนหนึ่งผู้ตริ่ริงภาพจำไว้อย่างไม่อาจลืมได้ แม้ในวาระที่ต้องเลือกปัจจุบันและตัดอดีตทิ้งไป

ความรักครั้งใหม่คือการให้โอกาสกับชีวิต เพราะชีวิตรักที่ผ่านมาทุกซ์ระทมเกินไป โหยหาและเจ็บซ้ำเกินไป ลลิตา เลือกเขียนบันทึกถึง ราชันย์ บันทึกนั้นคือการบอกเหตุผล ปล่อยโยน และเยียวยาหัวใจสองดวงในคราวเดียวกัน

เมื่อ ‘ข้ามขอบฟ้า’ คือ ไพรัชนิยาย ดังนี้แล้วความรักจึงดำเนินไปในภูมิประเทศสวยงามอย่างแสนโรแมนติก บนความหวานและน้ำตา บนความผิดหวังและทางออกของคนเรา หมุนเวียนเปลี่ยนสลับหลายครั้งหลายคราราวกับธรรมชาติในช่วงฤดูกาลที่ผ่านไปแล้วกลับมาอีกไม่สิ้นสุด

อนึ่ง นวนิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนไม่ประสงค์แก้ไขตัวอักษรใดๆ จากการพิมพ์ครั้งแรก (พ.ศ.๒๕๑๓) เพื่อแสดงถึงวิวัฒนาการของการใช้ภาษา และสะท้อนยุคสมัย

หวังว่าผู้อ่านจะได้รอรถตามสมควร

จากใจผู้เขียน

เพ็ญแข วงศ์สง่า

ท่านผู้อ่านที่รัก

ขณะที่นวนิยายเรื่องนี้ลงพิมพ์ติดต่อกันอยู่ ในนิตยสาร *สกุลไทยรายสัปดาห์* มีผู้ใต้ถามกันมากกว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงของผู้เขียนหรือมิใช่ เรื่องนี้ผู้เขียน ได้เคยเรียนให้ทราบหน้าผ่านบรรณาธิการแล้วครั้งหนึ่งว่าผู้เขียนได้ใช้ประสบการณ์ในชีวิตเป็นมูลฐาน และภูมิประเทศที่พบเห็นขณะศึกษาอยู่ในสหรัฐอเมริกาเป็นฉาก แต่บุคคลหรือตัวประกอบในท้องเรื่องเป็นบุคคลสมมติ เหตุการณ์ต่างๆ ก็ก่อหรือสานขึ้นเพื่อให้เป็นพฤติกรรมต่อเนื่องกันตามแนวศิลปะแห่งนวนิยาย

มิตรสหายหลายคนต่างเดากันว่า ตัวละครตัวนั้นคือบุคคลนั้น บุคคลนี้ผู้เขียนขอกราบเรียนชี้แจงอีกครั้งหนึ่งว่า บุคคลและพฤติกรรมเหล่านั้นผู้เขียนวาดขึ้นเองเป็นส่วนใหญ่ มีบางส่วนหรือบางเหตุการณ์ในชีวิตของผู้เขียนเท่านั้นที่คล้ายคลึงบางตอนในนวนิยายอยู่บ้าง

ดังนั้น การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งตีโพยตีพายว่าเป็นเรื่องของตัวเองนั้น จึงเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เพราะเรื่องนี้เป็นเพียงนวนิยาย มิใช่บันทึกแท้จริงในชีวิตของผู้เขียน แต่ที่เขียนทำนองบันทึกก็เพื่อให้เรื่องสมจริงและสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของนวนิยายเท่านั้น

หากผู้ใดได้เคยทักท้วงเอาว่า ตัวเองมีส่วนเกี่ยวข้องกับนวนิยายเรื่องนี้จะเป็นด้วยเจตนาใดก็ตามก็ขอให้เข้าใจตามนี้ด้วย เพื่อประโยชน์แห่งสุขภาพจิตของท่านเอง

แต่ถ้าท่านผู้อ่านผู้เคยมีความรัก เคยได้รับความรัก เคยสัมผัสสรสแห่งความหวานชื่นและขมขื่นอันเนื่องมาแต่ความรัก ก็เชิญหาความสำราญจากรสชาติแห่งความรักอีกแบบหนึ่งจากนวนิยายเรื่องนี้เถิด

ด้วยความรักและปรารถนาดีอย่างยิ่ง

ข้ามขอบฟ้า

เพ็ญแข วงศ์สง่า

บทนำ

ราชันย์จ๊ะ

ฉันเคยบอกไว้คราวหนึ่ง ขณะที่เราสำราญด้วยการลอยแพยางอยู่ในทะเลหัวหินจำได้ไหมร่อนปีนั้น เธอประสบความสำเร็จจากการเรียนในมหาวิทยาลัย และร้องว่าตนเองหมดภาระ หหมดกังวล ชีวิตวันต่อไปจากที่เธอกำกระดาษแผ่นน้อยไว้ในมือเธอจะมีแต่ความสุข ความสำเร็จตามศักดิ์และศรีแห่งปริญญาบัตรใบนั้น เธอเคยเพ้อว่า ชีวิตเราจะงามเหมือนสายรุ้ง และราบเรียบจุดเดินไปตามทางปูลาดด้วยกลีบกุหลาบหอมละมุน

ฉันเองก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เมื่อรู้ผลใจหมดทุกข์ คิดแต่ว่า คนที่สามารถสอบเข้าเรียนในสถาบันชั้นสูงของประเทศได้นั้น จะเป็นเครื่องชี้ว่าอนาคตคงมีเฉพาะความรุ่งโรจน์ดุจดวงตะวัน ซึ่งกำลังไพล่พ่นขึ้นมาจากขอบฟ้าสุดฝั่งทะเลโน้น...

เราสองคนปล่อยแพลอยไปตามม้วนคลื่น บางคราวก็ถูกชูขึ้นสูง บางครั้งก็จมวบลงในแอ่งคลื่นอลวนด้วยลมอรุณ สายตาของเราดูเหมือนจะจับอยู่ ณ ขอบฟ้าอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งกำลังแปรสีด้วยอุษาสาาง ดวงตะวันสีส้มอมแสด กำลังไพล่มาเหนือน้ำที่ละน้อยๆ ก้อนเมฆสีชมพูอ่อนค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีส้มแกมแดง มีริศมีสีมุกดาทอลอดเป็นแฉก คล้ายม่านทอดด้วยไหมมันงดงาม กำลังเบิกคลี่เปิดวันใหม่ ลมรุ่ง ซึ่งเคยพัดเอื่อยกลับหวนแรง ทำให้คลื่นทะเลลูกโต น้ำรีนรมย์นักสำหรับคนชอบนอนลอยคอกกลางทะเล ฉันแลเห็นยอดคลื่นเป็นสีเงินยวงสวยกว่าทุกวัน นกนางนวลปีกสีขาวบินฉวัดเฉวียน เรือหาปลาแล่นเข้าสู่ฝั่ง ปุยเมฆกระจายเกลื่อนเพราะแรงลมตรู่ ฉันหลับตา ร้องเพลง *มูนิเวอร์* เธอเอ่ยเสียงแผ่วเบา นุ่มนวลเหลือเกินในวันนั้น ฉันยังจำได้ แม้กาลเวลาจะผ่านมานานนับด้วยสิบปี!

ราชันย์จ๊ะ เธอว่า

“สักวันหนึ่ง ฉันจะพาเธอไปถึงขอบฟ้าขลิบทอง ที่เราแลเห็นอยู่ฝาก
โน้น ลลิตา ฉันชอบท่องเที่ยว เมื่อเราโตเป็นผู้ใหญ่โดยสมบูรณ์ และ
แต่งงานกันแล้ว ฉันจะพาเธอไปทุกแห่ง”

“เล่นเรือไปเหมือนโคลัมบัสนะหรือจ๊ะ” ฉันถาม

เธอหัวเราะเบาๆ อย่างเปรมสุขและไร้กังวล ตอบว่า

“เดี๋ยวนี้เราไม่ไปเรือเหมือนกับต้นคนนั้นอีกแล้ว เราจะบินไป ลลิตา
เมื่อตอนเด็ก ฉันชอบนอนดูท้องฟ้าบนคั่นนาของพ่อ แล้วนี่ก็อยากทะยาน
ขึ้นไปสัมผัสสเปซเมฆ อยากจะรู้ว่า เมื่อเราบินเหนือเมฆเราจะเป็นอย่างไร”

“ข้ามขอบฟ้า ไปถึงตรงนั้น จะเป็นที่ไหนจ๊ะ ราชันย์” ฉันถามพลาง
ผงกศีรษะขึ้นดูหน้าเธอ

ดวงตาของเธอแวววาวด้วยประกายแห่งความทะเยอทะยาน ริมฝีปาก
เผยอเหมือนคนเพ้อ ฉันรู้ว่า เธอเป็นคนช่างฝันมีอารมณ์ละเอียดประณีต
เหลือเกิน เธอตอบฉันว่า

“อีกฝั่งหนึ่งก็เป็นอเมริกาซีจ๊ะ ลลิตา เราจะไปที่นั่น ท่องเที่ยวไป
ทุกแห่งเหมือนนก เราจะได้รู้จักโลกและชีวิตให้มากขึ้น”

“แล้วฉันจะคอยเขียนว่าเราไปไหนบ้าง สนุกอย่างไร”

“อ้อ! จะเป็นนักประพันธ์” เธอล้อฉัน

“จ๊ะ ฉันอยากเป็นนักประพันธ์ ฉันจะเขียนเรื่องของเรา”

จำได้ไหมจ๊ะ แล้วเธอยังบอกฉันว่า

“ดีซี จะได้เก็บไว้ให้ลูกของเราอ่าน ถ้าลลิตาเขียนเรื่องของเรา คง
จะเป็นเรื่องความรักหวานสุดชิ้นที่สุดในโลกจริงไหมจ๊ะ”

เวลานั้นฉันเป็นสุขใจเหลือเกิน ไม่ต้องบอกเธอก็จะต้องยอมรับว่า
ฉันมีความสุขที่สุดในโลก ดูเผินๆ เหมือนฉันเกิดมาเพื่อจะเป็นคนที่มีความสุข
ความสำเร็จในชีวิตเท่านั้น แม้ว่าฉันจะขาดพ่อตั้งแต่เยาว์วัย ฉันก็มีแม่แสน
ประเสริฐ และเมื่อรุ่นสาวก็มีเธอ ชายผู้ซึ่งฉันกล้ากล่าวได้ในทุกกาลว่า เธอ
ดีเสมอเทพเจ้า!

เวลานี้ ขณะที่เขียนนี้ฉันก็นั่งอยู่บ้านริมทะเล แต่คนละฝั่งกับที่เรา

ลอยคอในแพยาง เมื่อสิบกว่าปีก่อนโน้น หาดทะเลแทบทุกแห่งก็มีลักษณะเกือบคล้ายกันในส่วนใหญ่ คือมีเสียงคลื่นครวญกับหาด มีนกทะเลและไอน้ำเค็ม แต่...ราชันย์จะ เธอจะเชื่อหรือไม่ก็ตามว่า หาดทะเลที่ฉันกำลังเขียนหนังสืออยู่นี้ แผกกับหัวหินเหลือประมาณในความรู้สึกของฉัน...ขณะนี้ฉันกำลังร้องไห้...เพราะอะไรหนอ...เพราะความรู้สึกบอกว่า เวลานี้เธอระหกระเหินอยู่ ณ ขอบฟ้าอีกฝั่งหนึ่ง อยู่กับคนต่างผิว ต่างพันธุ์ ต่างชาติ ต่างศาสนา ต่างขนบธรรมเนียมประเพณี หรือเพราะคิดว่าเวลาสิบปีนี้ได้แยกใจเรา และวิถีชีวิตเราห่างไกลกันคนละขอบฟ้าสุดเร็วแรงจะไขว่คว้ากลับคืนมาอยู่ใกล้ชิดกันอีกได้ เธอคงว่าเหวอ้างว้างกว่าฉันมากนัก เพราะเธอเป็นคนละเอียดอ่อนไหว และเปราะบางเกินบุรุษธรรมดา ความรู้สึกของเธอประณีตราวใยไหม เธอจะทนได้ไหมหนอกับความรุดรึจากความร้อนส อ้างว้างและหากว่า ใยไหมบอบบางนั้นขาดผิงออกเธอจะเป็นเช่นไร ราชันย์จะเพียงแต่คิดฉันก็เศร้าจนไม่อาจกลืนน้ำตาไว้ได้ ส่วนฉันนั้นมีความสุข สดชื่นอยู่กับความรักและครอบครัวอันสมบูรณ์ ราชันย์จำ...อย่าเพิ่งน้อยใจ ฟังสักนิดเถิด ความรู้สึกของคนอย่างฉันนั้นไม่อำมหิตพอดอก เมื่ออย่างไรแห่งใดที่ฉันและเธอเคยไปในครั้งอดีต ฉันยังมีเวลาระลึกถึงเธอเสมอ แม้ว่า... 'คน' ที่ใกล้ชิดกับฉันที่สุดเวลานี้ จะประเสริฐและเป็นคนดีพร้อมด้วยประการทั้งปวง โลกคงให้อภัยหากว่าฉันจะใช้เวลาที่ห่างอ้อมอกเขาคิดถึงเธอบ้าง ห่วงใยเธอบ้าง เพราะฉันเป็นเพียงผู้หญิงเล็กๆ คนหนึ่ง หากว่าฉันอยู่ในอ้อมกอดเขาแล้วระลึกถึงเธอเพียงน้อยนิด ระหว่างช่วงเวลาสั้นแสนสั้นนั้น โลกจะตราหน้าว่าฉันเป็นคนใจสองได้อย่างไร แม้จะมีคนโหดร้ายบางคนคอยว่าคอยเสียดสีประชดประชัน ฉันก็ไม่ใส่ใจ เพราะความรู้สึกกระหว่างเรานั้นลึกซึ้งแนบแน่นมานานนัก เขาจะไม่มีวันเข้าใจอารมณ์ละเอียดประณีต และดวงวิญญาณซึ่งเคยสัมพันธ์กัน เพราะเขาไม่เป็นเช่นเรา ฉันไม่เคยถือโกรธคนใจแคบเหล่านั้น ฉันได้แต่มองเขาเป็นเพียงตำรับธรรมจริยา ซึ่งกระดาศษเนื้อในถูกมดปลวกกินเกือบสิ้น มีแต่ปากแข็งหุ้มผ้าไหมเนื้อดีและชื่อหนังสือตัวทองบอกความหมายของมันเท่านั้น!

เวลานี้จวนค่ำ พระอาทิตย์กำลังลอยเลื่อนต่ำลงๆ และหมตรศมีแล้ว เหลือแต่ดวงกลมสีแดงเพลิง เรียบอยู่ขอบทะเลไกลแสนไกล...สุดฝั่งน้ำ...ที่ขอบฟ้าโน้น ณ ดินแดน ซึ่งฉันเคยรุดโลดไปตามพรายของสายรุ้งเพื่อเกี่ยวก้อยเดินกับเธอ เธอคงจะเพิ่งตื่นจากหลับ ขณะที่ฉันเตรียมเข้านอน แต่นอนไม่หลับ...วันนี้เป็นวันเกิดของเธอ และเป็นวันซึ่งเธอหมายมั่นหนักหนาว่าเราจะสุขสดชื่นนักด้วยเธอกำหนดไว้ว่า จะเป็นวันวิวาห์ของเรา!

ราชันย์จะ เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้เธออาจจะอยากร้องไห้เพราะฉันก็กำลังซบหน้าตาตนเอง ฉันอดสะเทือนใจไม่ได้ เมื่อนึกถึงสีหน้าและแววตาของเธอ แววตาซึ่งฉันไม่เคยคิดว่าคนอย่างเธอจะทำร้ายใครได้ เฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เธอพร่ำเรียกว่า...สุดที่รัก!

ฉันคิดตลอดมาว่า ในวันนี้ ฉันควรจะให้อะไรแก่เธอเป็นของขวัญวันเกิด โดยปกติทุกปีมา วันเกิดของเธอฉันเคยจำได้ว่า ฉันมักคอยสรรหาของขวัญซึ่งเต็มไปด้วยความหมายยิ่งใหญ่มอบให้แก่เธอ ของเหล่านั้นอาจไม่มีราคาในความรู้สึกของคนอื่น แต่สำหรับเรานั้นทรงค่านัก ด้วยว่ามันเป็นเครื่องบอกความหมายของหัวใจ ทั้งเน้นถึงความรักและศรัทธา ซึ่งฉันเคยมีต่อเธอ

ราชันย์ที่รัก อย่าน้อยใจเลยเมื่อเธออาจคิดว่า เธอเป็นเพียง 'คนเคยรัก' ของฉันเท่านั้น แต่เธอก็เป็นสุดที่รักและใกล้ชิดหัวใจฉันเสมอมา ทว่า...เมื่อฉันเป็นของชายหนึ่ง ฉันควรมอบความรักแก่เขา เอาใจใส่เขา ให้เกียรติเขา สมกับที่ฉันเคยถูกพร่ำสอนมาให้ เป็นแม่บ้านที่ดี แต่ขอให้อับรู้ไว้เถิด ฉันไม่เคยลืมเธอแม้ชั่วขณะหนึ่ง ฉันจึงตกลงใจจะเขียนเรื่องนี้มอบให้เป็นของขวัญวันเกิดเธอ และเพื่อเป็นบรรณาการแต่ความรักครั้งอดีตของเรา เพื่อเป็นของขวัญวันวิวาห์ ซึ่งเป็นแต่เพียง 'ฝันสลาย' ของเรา อันเนื่องมาแต่กฎแห่งกรรม และความหมุนเวียนของสังสารวัฏตามพระพุทธดำรัส 'ทุกสิ่งในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน มีเกิดแล้วก็มีดับ'

ถ้าเธอจะน้อยอกน้อยใจ ว่าฉันให้ของขวัญเธอไม่คุ้มค่าความดีในหัวใจเธอ ก็จงรู้เถิดว่าฉันเขียนเรื่องนี้ด้วยวิญญูญาณทั้งดวง ศรัทธาทั้งหมดซึ่งเคย

มีมา และด้วยปากกาที่ต้องจุ่มหยาดโลหิต ซึ่งไหลซึมออกมาจากดวงใจ!
 เมื่อฉันต้องเขียนด้วยเลือด ด้วยเนื้อ ด้วยหัวใจ และต้องแอบซบหน้าตาไป
 แพบทุกตัวอักษรเช่นนี้ ขอเธอได้รับบรรณาการชิ้นนี้ไว้เถิด เพราะเมื่อฉันแก่
 และตายไปตามกฎธรรมดาฉันจะได้ภาคภูมิใจว่าในชีวิตแห่งการเขียน ฉันได้เดิน
 ไปบนเส้นทางที่ปรารถนาแล้ว 'ข้ามขอบฟ้า' จะมีคนอ่านเห็นใจเพียงใดหรือ
 ไม่ก็ตาม แต่...ฉันได้มอบสัจจะทั้งหมดให้แก่งานชิ้นนี้แล้ว!

พระอาทิตย์คล้อยต่ำเกือบจะจมดวงลงในทะเลอยู่แล้วยังมีแสงสลัว
 ของตะวันชิงพลบ พอที่จะให้สายตาดำฉันอ่านข้อความจากบทกวีของเซอร์รัส-
 เซล ที่เราเคยท่องจำร่วมกันมาได้ ราชนย์คงจำได้ว่า ฉันมีบทกวีเพราะ
 ตัดไว้ในกรอบเหนือโต๊ะทำงานเสมอ และเมื่อรู้สึกเศร้าก็ชอบอ่านถ้อยรจนา
 เหล่านั้นดั่งๆ เพื่อให้อรชรรสอันสุนทรกำซาบลงซบความทุกข์ในใจเหือดไป
 บ้าง

ราชนย์ลองอ่านกวีนิพนธ์สตูดิโอรัสเซลของเนาวรัตน์ซีจีจะ

วันต่อวันฉันใดไขประทีป

ชีพต่อชีพฉันนั้นไขวันใหม่

ที่เลยฟากฟ้าเหนือเหนือขึ้นไป

ณ ฟากไหนไหนก็ดียังมีฟ้า

ไฉ่ว่าดวงดาวที่ไม่มีแสง

มืดและแห้งแล้งทมิฬโหดหินผา

จึงกาสิวิปริตอวิชชา

ให้บอดตาบ้ำใจไปความคิด

ต่อรวีรุ่งระวามซบความมืด

เพาะเม็ดพืชแห่งนางคัท้ามกลางจิต

งอกไม้นามความดีที่ละนิด

ช่อชีวิตชูชีวิตผลิตพลัง

ท่านที่เปิดประตูฟ้าให้ปรากฏ

ท่านผู้บดบังอบายหลายหลัง

พร้อมจะหยุดเหยียดยืนขึ้นเอื้อมรั้ง

และพร้อมนั่งเซ็ดน้ำตาหย้าระยับ

หวังว่าดาวดวงนี้จักมีแสง

ก่อนหมดแรงแหลกลาญกาลแตกดับ

ท่านจึงอยู่ยืนกรานนับนานนับ

เกิดคู่กับศตวรรษกำจัดมาร

ตั้งอาทิตย์ที่ผันเพิ่มวันใหม่

เหมือนต้นไม้ตายหนึ่งเพียงกิ่งก้าน

พืชความคิดมิเคยดับไปกับกาล

วันจะหว่านว่านกอสืบต่อไป

ฉันจะเริ่มเขียน ‘ข้ามขอบฟ้า’ เพื่อให้เป็นของขวัญแต่เธอในหน้าต่อ
ไปนี้ ฉันขอสัญญาเพียงแต่ว่า ราชันย์จงเปิดอ่านด้วยดวงใจสงบ โปรดพลิก
ไปที่ละหน้า หากว่าเธอจะแอบกลืนก้อนสะอื้นลงในอกบ้าง ก็จงทำเถิด ฉัน
เห็นใจและฉันเองก็ต้องแอบกรีดน้ำตาระหว่างบรรทัด เพราะสุดท้ายจะทนทาน
ได้ต่อสิ่งที่ชีวิตหยิบยิ้นให้!

‘มนต์ขลังจากเสียงขลุ่ย’

ราชันย์จ๊ะ

ฉันสมัครใจที่จะขึ้นบันทึทหน้าแรกในเรื่องความรักของเราด้วยบทเพลง เพราะที่ทั้งฉันและเธอต่างรักดนตรีอย่างซาบซึ้ง เราทั้งสองมีรสนิยมตรงกัน ในข้อนี้ เธอเป็นนักดนตรี ประโยคนี้อาจจะข้ามไปเสียไม่ได้ เพราะราชันย์ รู้เท่าที่ฉันรู้ว่า ฉันรักเธอเพราะเสียงพิณคนธรรมดา

ฉันยังจำได้ไม่ลืม เมื่อเราได้กลับไปเยือนมาตุภูมิบ้านเกิดของเธอซึ่ง เผอิญเป็นที่เกิดของมารดาฉัน ด้วยเหตุนี้กระมัง เราจึงคุ้นกันฉันญาติสนิทมานานนัก

เมื่อฉันมุ่งทางเกวียนสามล้อ ไ้ว่างเปี่ยสองชาย และสวมเสื้อโปโลซึ่งได้รับ ‘โละ’ มาจากพี่คนนั้นบ้างคนนี้บ้าง คอยวิ่งติดต้อยตามเธอไปบนคันนาใน ท้องทุ่งฤดูร้อนฟ้าโปร่งแดดอุ่นอากาศแจ่มใส ทองกวาวบานเต็มต้น เธอมักจะนอนราบลงกับทุ่งหญ้าริมน้ำ แล้วหยิบขลุ่ยขึ้นมาเป่าด้วยความชำนาญ เสียงหวานวิเวกกังวานไปทั่วท้องทุ่ง ฉันต้องนั่งคอยริมน้ำ เก็บดอกผักตบ-ชวาบ้าง หูกี่คอยเงี่ยฟังจนเพลงขลุ่ยของเธอจบ ฉันชอบแอบมองเสี้ยวหน้า ด้านข้างของเธอเวลาเป่าขลุ่ย ดูสงบและมีอารมณ์ฝันราวกับรูปปั้นของนักดนตรีเอก!

ร้อนปีก่อนที่เราจะไปหัวหิน ฉันก็ได้ไปเยี่ยมบ้านเกิดของแม่ และได้พบเธอเหมือนเช่นเคย ปีนั้นดูเธอเป็นหนุ่มกว่าเดิมน่าตาฉัน ใบหน้าเหมือนรูปปั้นของเธอมีสงบนเฉย ไม่ชอบยั่วเย้าดังแต่ก่อน แต่ฉันชอบแวตเธอจ๊ะราชันย์ แวตเอาอันโยนบอกอารมณ์ฝัน ถ้าจ้องมองให้ซึ่ง ดูเหมือนจะมีแวตอาทรอยู่เบื้องใจ อยู่ใกล้เธอแล้วอบอุ่นใจเหมือนอยู่ในอ้อมกอดของบิดา! อนิจจา!

ริมบึงเจ้ารามวันนั้น เธอก็นอนราบลงกับหญ้าอย่างเคยพลางทอดลง

เสียงของขลุ่ย ส่วนฉันมีวสาละวนกับการเก็บบัวผันและบัวเผื่อน แล้วหอบ
มาเต็มมืออ้อมกอด

จำได้ว่าเพลงนั้น...ทอดอ่อนโยนมีกังวานไพเราะจับใจ นิ้วของเธอเอง
ก็พราวด้วยกลเม็ด ฉันหักใยบัวมือค้างถามว่า

“เพลงนี้ ชื่ออะไรจ๊ะ ราชันย์”

เธอไม่ตอบ เพียงแต่เหลือบตามามองฉัน แล้วพยักยิ้มฉันนิ่งฟัง จน
กระทั่งเพลงของเธอทอดบทสุดท้ายอ้อยส้อยและสิ้นสุดลงด้วยความหวาน
วิเวกจับใจ

เธอบอกฉันเบาเหมือนคนละเมอ

“มุนริเวอร์”

“เพราะเหลือเกิน”

“จะสอนให้ร้อง เอาไหม”

และเพลงนั้นต่อมากลายเป็นเพลงประทับใจของฉัน ซึ่งแม้จะได้ยิน
เสียงแว่วมาจากที่ใด ฉันต้องนิ่งฟังเหมือนต้องมนต์ขลังของมันอยู่เสมอ

ไม่แต่เท่านั้น เธอแปลเนื้อเพลงไพเราะนั้นให้ฟังด้วยลีลาของนักกลอน
เธออ้างว่าจดจำนักประพันธ์คนหนึ่งมาก็ช่างเถิด ในความรู้สึกของฉัน ฟัง
มุนริเวอร์ ที่ไรเหมือนเสียงกังวานอ่อนโยนของเธอละเมออยู่ใกล้ๆ หู

ฉันยังจำได้!

เธอใช้คางเขยหินก้อนหนึ่งริมบึงใหญ่ มือข้างหนึ่งถือบัวสีครามไว้ อีก
ข้างหนึ่งยังถือขลุ่ย สายตาทอดไกลไปยังบุปผาเมฆสีขาวซึ่งลอยเลื่อนผืนฟ้า
สีคราม

ฉันนั่งพับเพียบ มองหน้าเธอเน่เน่ โดยเฉพาะริมฝีปากรูปงามเกิน
ชายของเธอ และทำท่าเหมือนสาวกตั้งใจฟังคำสอนของศาสดา! ราชันย์จำ
ฉันเห็นเธอศักดิ์สิทธิ์เพียงนั้น เธอว่า

ธารพระจันทร์นั้นกว้างไกลกว่าไม้หนึ่ง

เราข้ามถึงห้วงนิมิตพิสมัย

ด้วยบางวันผันเก่าเฝ้าฝั่งใจ

ทมฤทัย...เธอหลอน ร้าวรอนทวิ

ณ แล่งที่เธอพำนักพักพิงอยู่

ฉันคลอคู่เคียงไปในทุกที่

เพียงเราสองล่องอารมณ์ชมโลกนี้

ล้วนมากมีแหล่งหนตันทัศน

เราโลดเล่น...ตามพราย...สุดสายรุ้ง

ทิศทางเดียวที่มุ่ง...ปรารถนา

'ฮัคเคิลเบอร์รี่' มิตรฉัน...มันตรึงตรา

จงคอยท่า...ธารพระจันทร์...และฉันเอย

เธอจบบทวิอันเพื่อฝัน ซาบซึ้ง และอมความหมายเต็มคำของเพลง ด้วยเสียงแผ่วอ่อนโยน สายตาจับใบหน้าฉันแน่นแน่ว ราชนีย์จะ วันนั้นตาเธอมีอำนาจอย่างประหลาด มันทำให้ความรู้สึกของฉันปั่นป่วนบรรยายไม่ถูก เลือดในกายก็ร้อนซ่าจนเกิดความเขิน และนึกซังตัวเองที่ทุ่งกางเกงขาสั้นในเช้าวันนั้น เมื่อสายตาเธอปรายผ่านพื้นหญ้าตรงที่ฉันนั่งพับเพียบอยู่

“คอยราชนีย์นะ” เธอกระซิบเหมือนสั่ง แต่ตามีแววออน

“อะไรนะจ๊ะ”

“คอยฉัน” เธอย้ำ

“คอยทำไม”

“เอาเถอะ โตกว่านี้แล้ว ลลิตาจะรู้ เอาไว้ปีหน้าเราจบชั้นมัธยมแปด และสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้วจะบอก”

“บอกเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือ”

“อย่าใจร้อนสิ” เธอปลอบ

ฉันไม่เข้าใจคำพูดและอากัปกริยาของเธอ เพียรถาม

“ให้คอยอะไร บอกมาก่อน”

“ลลิตา” เธอเรียกชื่อฉันเต็มยศอย่างนี้เสมอทุกครั้งและฉันชอบเสียงกังวานอ่อนโยนนุ่มหูนี้หนัก

“จ๊ะ”

“เธอมีเพื่อนชายหรือยัง”

ราชันย์คงจำได้ว่า ฉันทำตาโตและสีหน้าเง่างอด กิริยาก็สับสนบึ้ง
ไปนิด เธอจึงหัวเราะเมื่อฉันตอบว่า

“ยัง”

“เด็กดี!”

ฉันค่อนข้างอดด้วยอดไม่ได้ ตอบไปเพราะความรู้สึกแค้นเคือง

“อยู่โรงเรียนนายซีประจำทั้งปีทั้งชาติ จะมีเพื่อนผู้ชายได้ยังไง”

“โล่งใจ!” ดูเหมือนเธอทำท่าเช่นนั้นจริงๆ

“ทำไม” ฉันตอบเธอแล้วก็ให้นึกเสียใจ เพราะวางท่าไม่ถูกกับคำตอบ
ของเธอ

“เธอสวย”

แดดตอนสายอ่อนขึ้นเป็นลำดับ ฉันขยับกายจากท่านั่งพับเพียบเป็น
คุกเข่า เธอกระซิบว่า

“เดี๋ยวสิ อย่าเพิ่งไป”

“แดดเริ่มจะร้อน”

“ฉันกำลังเป็นสุข”

ฉันเหมินมองไปรอบ ‘บึงเจ้าราม’ ไกลออกไปสุดขอบทุ่งกว้าง ทองกวาว
ดอกแดงสะพรั่ง ฉันเสอเอ่ย

“ทองกวาวสวยเหลือเกิน”

“แต่ไม่หอม” เธอขัด

“แต่มันมีเสน่ห์นี่นะ”

“ไม่เหมือนเธอ ทั้งสวย ทั้งหอม ทั้งมีเสน่ห์”

นั่นเป็นวันแรกที่เธอกล่าวกับฉันด้วยถ้อยคำเกี้ยวพาราสี ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่า ราชันย์เป็นคนโรแมนติก และออกจะเจ้าชู้นิดๆ อย่าเถียงในข้อนี้!
ในความสงบเสียงมแบบสุภาพของเธอแฝงความเร้าริงอารมณ์ ในสายตาอ่อนโยนแฝงความเล้าโลมเป็นนิจ และในคำพูดอ่อน เบา แฝงนัยลึกซึ้งพอที่จะทำให้ใจสาวของฉันแตลิตเพริดได้ทุกครั้ง แล้วใครเป็นคนผิด ฉันเขลา

ไปรีที่รักเธอจับใจนักในอดีต!

มนต์หลังจากเพลงขลุ่ยของเธอยังไม่สิ้น เธอก็เริ่มร้องอารมณ์ฉันด้วย
ลมปาก

“ลลิตาจ๊ะ”

“หือ”

“ขานเพราะกว่านี้หน่อยได้ไหม”

“ให้ขานว่ายังไง”

“ขานว่า ขา”

“อื้อย! ตายแล้ว พุดยั้งกะเป็นคู่รัก”

“เธอไม่รักราชันย์ดอกกริ” คำถามของเธอทำให้ฉันต้องนิ่ง ขณะนั้นฉัน
ยังเขียวเกินกว่าที่จะรู้จักสิ่งที่เธอเอ่ยถึง

“ฟังนะ ฉันจะเรียนให้สำเร็จ ไปต่างประเทศ แล้วกลับมาแต่งงาน...
กับ...”

“กับใคร”

“กับเธอ”

ราชันย์จ๊ะ เธอคงไม่รู้ดอกว่า ผู้หญิงในวันแรกที่มีชายหนุ่มมาบอกรัก
นั้น ความรู้สึกจะว่าอุ่นเพียงใด ฉันอายุเธอนอยากจะทำหน้าลงติดพื้นหญ้า
เธอก็ยังละเมอต่อไป

“ฉันรักเธอมาก ลลิตา”

ฉันจะทำอะไรได้ดีไปกว่า ก้มหน้า! อยากจะลุกเดินหนี แต่ใจยังอยาก
ฟัง

มือฉันคงจะสั่นด้วยความรู้สึกหนาวในอก เธอค่อยๆ เอื้อมมือมาจับไว้
แน่น แล้วว่า

“มือเย็นเฉียบเชียว อย่างกลัว ความรักไม่ใช่สิ่งชั่วร้าย ความรักเป็น
สิ่งช่วยผลักดันชีวิตให้สร้างสรรค์ ให้อบอุ่น ไม่ว่าฉันจะยากไร้อย่างไรก็ตาม
ขออย่างเดียว ขอให้ฉันมีคนรัก มีความรัก”

แววดตาของเธอจับที่หน้าฉัน เธอกระซิบอ่อนโยนเหลือเกิน

“ลลิตา อย่าตกใจ สตรีทุกคนต้องรับใช้กฎของธรรมชาติ สิทธิอันยิ่งใหญ่ที่สุดของสตรี คือเป็นแม่และภรรยา ฉันจะยังไม่รับกวนเธอขณะนี้ ฉันจะรอเธอเรียนจบ ได้รู้จักโลกและชีวิตเพียงพอที่จะพิจารณาว่า ราชันย์ดีพอสำหรับที่จะเป็นพ่อของลูกเธอ ฉัน...จึงจะขอเธอแต่งงาน”

เธอคงเวทนาฉัน ที่เห็นเคอะเขินนัก เธอปล่อยมืออย่างสุภาพ พลังว่า

“ลลิตา รังเกียจความยากจนของราชันย์ใหม่จะ เธอเป็นลูกสาวคุณนายบ้านใหญ่ ส่วนฉันเป็นเพียงลูกชายนายมาซึ่งต้องเช่านาคุณยายเธอทุกปี”

“ใช่!”

“ถ้าเธอรังเกียจ...ฉันจะไม่พูดถึงอีกเลย”

“ไม่...ไม่เคยรังเกียจ”

“คนเราเลือกเกิดไม่ได้จะ ลิตา เราเลือกได้ก็แต่การทำกรรมดี เขาว่า มนุษย์เกิดมาในโลกด้วยความเปลือยเปล่าแต่ตายไปท่ามกลางภารกิจและความกังวล เราไปไหน ไม่มีใครรู้ รู้แต่ว่า เราทำดีที่นี้ เราต้องได้ดีที่โน่นเป็นแน่”

ฉันตั้งใจฟังเธอเสมอ ไม่ว่าเธอจะเอ่ยอ่อนบอกความรู้สึกในใจ หรือ ยกสุภาพและปรัชญาใดๆ มาเอ่ยอ้าง ใจฉันซบเอาสิ่งที่เธอมาพำบอกไว้จนสิ้น ดังนั้นฉันจึงกล้าพูดได้เต็มปากว่า ไม่มีใครใกล้ชิดหัวใจเธอเท่าฉัน แม้ว่า...เราจะสัมพันธ์กันเพียงดวงวิญญาณก็ตาม...!”

แม้ขณะที่เขียนนี้ก็จำเสียงกังวานอ่อนโยนของเธอได้ เมื่อสิ้นเพลงขลุ่ยจากเพลงรักอมตะ เธอกล่อมฉันด้วยอาคมจากปลายลิ้นของเธอ

“ลลิตา ฉันรักเธอ รักสุดหัวใจ รอฉันนะเมื่อเรียนจบเราจะแต่งงานกัน”

ฉันยังไม่ตอบ ก็ได้ยินเสียงตะโกนกู่จากพี่เลี้ยง เราแยกกันในวันนี้ด้วยความรู้สึกอย่างไร เธอคงจำได้นะราชันย์!

๒

‘พระจันทร์เหนือเจ้าพระยา’

ราชันย์ที่รัก

วันครบรอบวันเกิดปีที่สี่สิบของฉัน เธอคงจำได้ไม่ลืม ทุกปีมา แม่และยาย เพียงแต่ช่วยกันจัดหาของใส่บาตรให้ฉัน และให้คนยกไปตั้งหน้าบ้าน รอพระมาบิณฑบาต เมื่อฉันใส่บาตรเสร็จแล้วยายก็จะให้ศีลให้พร แล้วแถมรางวัลเป็นเงินอีกจำนวนหนึ่งซึ่งถึงแม้จะไม่มากนัก แต่ก็พอที่ฉันจะชวนเพื่อนไปดูหนังได้อย่างน้อยก็สองสามคน

แต่เมื่อฉันอายุครบยี่สิบปี และได้ชื่อว่าเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยปีแรก วันเกิดซึ่งเคยเงียบเหงาก็แตกต่างไปหน่อยหนึ่ง คือยายนิมนต์พระมาฉันเพลที่บ้านและยังบอกให้ฉันชวนเพื่อนสนิทมาด้วยได้ ราชันย์คงไม่ลืมว่าฉันบอกเธอเป็นคนแรก

เธอก็ลืกล่อช่วยผู้ใหญ่ในการทำบุญวันนั้น นับตั้งแต่ช่วยเขาเตรียมอาหาร จนกระทั่งพระมาถึงบ้าน เธอต้องเป็นคนคอยถวายของแด่พระสงฆ์ เสียงสวดชัยมงคลก้องกังวานไปทั่วคຸ້ງน้ำ บ้านสวนของคุณยายมีชีวิตชีวาขึ้น เป็นกองในวันนั้น จำได้ไหม คุณยายให้ฉันเป็นผู้ถวายเครื่องปัจจัยไทยทานแด่พระสงฆ์ทั้งเก้ารูป โดยมีเธอคอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ

แม่ยังบอกเลยว่า

“ลูกพ่อมานิสຸภาพ โตขึ้นแลดูเป็นผู้หลักผู้ใหญ่”

เธอยิ้มกับแม่ ฉันเองก็พลอยชื่นใจอยู่เจี๊ยบๆ เพราะคำกล่าวเช่นนั้น แสดงว่าแม่ชอบเธอ ดังได้บอกแล้วว่า แม่คือพระองค์เดียวของฉัน ฉะนั้นสิ่งใดที่แม่ชอบฉันมักชอบด้วยและภูมิใจเสมอ

ปริศนาเพื่อนสนิทของฉันแอบกระซิบถามว่า

“ราชันย์เป็นแฟนเธอหรือเปล่า ลิตา”

ฉันอายจนหน้าร้อนไปหมด ฉันจะบอกปริศนาได้อย่างไร ว่าเมื่อตอน-

กลับไปเยี่ยมบ้านแม่ที่เชียงใหม่ เธอบอกกับฉันว่าเธอรักฉัน! แม้เธอจะบอก
ว่าความรักเป็นของสูงและศักดิ์สิทธิ์ฉันก็ยังเกรงเพื่อนจะล้อเลียนอยู่นั่นเอง

ฉันสั่นหน้า และอ้อมแอ้มบอกปริศนาว่า “เขาเป็นคนบ้านเดียวกับแม่”
ปริศนามองหน้าเธอ แล้วกระซิบกับฉันต่อไปว่า

“ระวังเถอะ อีกไม่ช้าหรอก เขาคงจะจีบเธอ”

ฉันไม่ยากบอกเพื่อนเองแหละว่า เธอ ‘จีบ’ ฉันมาแล้วครั้งหนึ่งท่ามกลาง
มนต์เพลงเสียงขลุ่ย ริมบิ่งเจ้าราม!

“เขาเรียนอะไรนะ” ปริศนาแสดงความสนใจเธอต่อไป

“เรียนมหาวิทยาลัยศิลปากร จบปีนี้เอง”

“อ้อ! เป็นพวกจิตรกรหรือ”

“เขาเรียนประติมากรรมและจิตรกรรม”

“บ้า!” ปริศนาลงความเห็นแล้วกล่าวต่อไปด้วยสีหน้าไม่สู้พอใจนัก

“วิชาอื่นตั้งมากมายไม่เลือกเรียน ดันไปเลือกเป็นช่างปั้นแล้วจะหากิน
ยังไง บ้านเรานะช่างเขียนอย่างดีก็ลอกรูปขายฝรั่ง”

“โธ่! ปริศนา เขาก็เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยนะซี” ฉันแย้ง

“ไม่พันครุ!” หล่อนทำเสียงดูถูกซึ่งฉันได้ยินมาจนเจนหู ทำไมหนอ
ใครๆ จึงต้องทำเสียงดูแคลนเช่นนั้นเมื่อเอ่ยถึงอาชีพครุ เขาคงไม่รู้กระมังว่า
ครุนั้นโง่งน้อยกว่าอาชีพอื่นและผู้ที่เป็นครุจริงๆ จิตใจบริสุทธิ์แจ่มใสไม่แพ้
สาวกของพระพุทธเจ้า! ฉันมิได้เขียนประโยคนี้ เพราะฉันเองก็เป็นครุ แต่
เป็นความรู้สึกจากใจมานานนักแล้ว

เพราะคำพูดของปริศนา จึงทำให้ฉันต้องซักถามเธอเมื่อเราได้พายเรือ
อยู่ด้วยกัน คำวันนั้น ราชันย์จะฉันเชื่อว่าเธอคงไม่ลืมเมื่อคุณยายอนุญาตให้
ไปดูหนึ่ง เธอกลับมาส่งฉันที่บ้านเมืองนนท์เกือบค่ำ และเราแอบลงเรือลำน้อย
พายเล่นเลียบบฝั่งเจ้าพระยา ตอนนั้นพระอาทิตย์ลับไปแล้ว ทั้งแต่รังสีแดงเรือ
เรืองไว้ทางขอบฟ้าทิศตะวันตก ทำให้พระจันทร์ข้างขึ้นเปล่งรัศมีงามกว่าทุกวัน

เธอเป็นฝีพาย ซึ่งควรจะได้รับเหรียญตราเพราะเพียงไม่กี่นาที เธอก็
พายเรือพันเมืองนนท์เข้าเขตกรุงเทพฯ

“เราจะไปถึงสะพานกรุงธน” เธอบอก

ฉันไม่คัดค้าน เพราะกำลังสบายใจเหลือเกิน ชีวิตวันนี้ตั้งแต่ตื่นเช้าจนจวนพลบ ยังไม่มีสิ่งใดขุ่นมัวเลย และที่สำคัญที่สุด ฉันชอบดูหนุ่มน้อยหน้าเหมือนรูปปั้นนั่งพายเรือให้ ฉันเอนครั้งนั่งครั้งนอนชมภูมิประเทศสองฟากฝั่งน้ำ นานๆ ที่จะมีเสียงเหมือนอ่านกาพย์ละเมอให้ฉันพลอยฝันไปด้วย ราชันย์จ๊ะ! เธอยังจำวันเวลาเหล่านั้นได้บ้างไหมและหากว่าจำได้ ภาพเจ้า-พระยาคืนเพ็ญวันโน้นแจ่มชัดเท่าฉันไหมหนอ!

“ดูแสงไฟสองฝั่งซี ลิตา วิวแวมเหมือนหิ่งห้อย สวยเหลือเกิน”

แน่ละ เธอมองทุกอย่างด้วยสายตาของจิตรกร!

ส่วนฉันนั้นจับตาดูอยู่ที่พระจันทร์ดวงใหญ่กำลังเลื่อนขึ้นสูงจากขอบฟ้าทีละน้อยๆ ฟ้าโปร่งแต่มีเมฆเบาเหมือนแพรพาราณสีลอยเลื่อนมาใกล้ๆ ทำให้แลดูกลุ่มเมฆเป็นสีเหลืองทอง ฉันพลอยละเมอ

“พระจันทร์สวยเหลือเกิน”

เธอละสายตาจากแสงไฟแลดูดวงจันทร์เช่นเดียวกับฉันแล้วว่า ถึงอย่างนั้น นายนรินทรธิเบศร์ยังบอกว่า

ชมแซดิดไช้หน้า	นวลนาง
จันทร์ตำหนักวงกลาง	ต่ายแต่้ม
พิมพ์พัคตร์แม่เพ็ญปราง	จักเปรียบ ไตเลย
ข้ากว่าแซไช้แย้ม	ยังยิ้มอัปสร ^๑

เธอจบถ้อยละเมอจากยอดของนิราศด้วยสายตาเล่าโลม ฉันรู้สึกหนาวเจียนจะเป็นไข้ เพราะสายตาเช่นนั้นจับอยู่ที่ใบหน้าของฉัน!

เมื่อฉันนิ่ง เธอกระซิบบว่า

“จริงๆ นะ ลิตา หน้าเธอเวลานี้สวยกว่าพระจันทร์เสียอีก เพราะพระ-จันทร์ยังมีตำหนิแม้ว่าจะนวลผ่องเพียงไร แต่หน้าเธอจะเปรียบกับอะไรดีละ

^๑ นิราศนรินทร์

ยี่งตอนเธอยิ้ม...โอ! ลิตา โปรดอย่ายิ้มอย่างนี้กับใครอีกนะ ฉันหวง”

ฉันเสแถ้ความเกื้อเขินด้วยคารมพ้อ “พูดเป็นศิลปิน”

“เธอไม่ชอบศิลปินดอกกรี้ ลิตา”

“ทำไม”

“เพราะเสียงของเธอที่พูดถึงศิลปินช่างห้วนเหลือเกิน ถ้าฟังไม่ผิดดูเหมือนมีสำเนียงเยาะอยู่ด้วย”

“คิดมาก”

“จริงๆ นะ” เธอย้ำ

ฉันนึกถึงคำของปริศนา จึงว่า

“จะชอบได้ยังไงล่ะ เมื่อฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าศิลปินคือบุคคลชนิดใด”

เธอรพายในน้ำ แล้วตอบฉันด้วยเสียงนุ่มนวล แต่ทว่าหนักแน่นของเธอ

“ศิลปินคือบุคคลที่มีความไฝ่ฝันรุนแรงครอบครองอยู่จะ ลิตา ความไฝ่ฝันที่ว่า คือความไฝ่ฝันที่จะชื่นชมเบิกบานและมีชีวิตอยู่ภายในความลึกลับมหัศจรรย์ของจักรวาล ภายในดวงใจอันไม่รู้จักหยุดนิ่ง และพลังใจของเขา นั้น ศิลปินได้ถอดวิญญาณของเขาารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับท้องฟ้าอันกว้างไกล เว้งว้าง...สุดสายตา...ณ ที่ซึ่งดาวทั้งมวลสุดคณนั้บได้ แสดงความพิสุทธ์ออกมาโดยแสงระยิบงามของมันเบื้องหน้าธรรมชาติ ศิลปินแต่ผู้เดียวน้อมกายลงเทิดทูนบูชาผืนดิน เพื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงความกตัญญูต่อโลก ที่ได้ให้สรรพสิ่งอันงดงามมหาศาลนับจำนวนไม่ถ้วนแก่เขา ศิลปินสัมพันธ์กับท้องฟ้ากับห้วงน้ำ กับขุนเขาและพื้นที่อันราบกว้าง และเข้าใจความหมายของเสียงกระซิบแห่งสายลมได้ ศิลปินมีดวงไฟอันโชติช่วงสว่าง และมีความอ่อนโยนลึกซึ้งของแม่อยู่ภายในความคิดฝันของเขา...”

ฉันมองเธอเหมือนมองสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เธอกรีดพวยกับสายน้ำ และยิ้มอ่อนโยน ถามฉันว่า

“เธอพอจะรักศิลปินได้หรือยังจะ ลิตา”

ทำไมจะไม่ได้ ใจสาวของฉนนอยากจะทำอย่างนี้แต่มายาสตรีคสอน เพราะฉนนบอกเธอว่า

“ฉันยังไม่รู้จักศิลปะ จะรักศิลปินได้อย่างไร”

เธอหัวเราะเสียงเบาๆ มีกังวานอ่อนโยนและเพ้อฝันอย่างประหลาด ก่อนที่เธอจะอธิบายต่อไป

“ศิลปะ เป็นอาถรรพ์ มีความหมายตรงกับว่า ความงาม ความดี และเป็นที่สุดของวิญญานอมตะ มีอาณาจักรอันไม่มีขอบเขต ผู้ที่เข้ามาอยู่ในอาณาจักรนี้ ต้องเป็นผู้เสียสละ มิฉะนั้นก็เปลี่ยนอาชีพเสีย”

“ปริศนาถามฉันว่า ทำไมเธอไม่เลือกเรียนรัฐศาสตร์หรือนิติศาสตร์ แทนที่จะมาเรียนเป็นช่างปั้นช่างเขียน”

“เพราะฉันรักที่จะตายอย่างศิลปิน” เป็นคำตอบหนักแน่นของเธอ

ราชันย์จะ! ในวัยยี่สิบของคนเรานั้น อะไรจะซุ่มซ่อนเบิกบานเกินไปกว่า ความเพ้อฝันไม่มีอีกแล้ว เพราะเธอมีลักษณะเช่นว่านี่กระมัง ฉันจึงรักเธอ รักอย่างจับใจ และสามารถคุยอย่างภาคภูมิใจกับใครก็ได้ ว่าเธอเป็นจิตรกร เป็นนักดนตรีในขณะที่ยังใหญ่ไม่เห็นด้วยนัก เพราะเหตุว่าศิลปินนั้นมิได้รับการยกย่องเพียงพอในบ้านเรา!

เธอยืดกายขึ้นนิดหนึ่ง พร้อมกับสูดลมหายใจยาว บอกฉันว่า

“ถ้าลิตากลัวอดตายเพราะเกิดมารักศิลปินก็จงเปลี่ยนใจเสียเถิด ราชันย์จะได้ไม่คอยแก้”

“คอยอะไรคะ”

“คอยจนเธอเรียนจบ เวลาสี่ปียาวนานนัก”

ฉันจะตอบเธอได้อย่างไรว่า ตลอดเวลาฉันมีแต่เธอ เธอคนเดียวเท่านั้นสำหรับใจสาว อารมณ์สาว และชีวิตวัยสาว

“ลิตา!” เธอขานนามฉันเสียงเบาสะท้อน ฉันเองก็หนาวเหน็บเข้าไปในหัวใจ เพราะแม้ว่าฉันจะอายุเพียงยี่สิบก็พอจะรู้จากภาพยนตร์ที่เคยดูว่าเสียงเช่นนั้น พระเอกเท่านั้นดอกที่จะใช้กับนางเอกอยู่เบื้องนิจ และต้องใช้ในบรรยากาศเช่นนี้เสียด้วย ดูเอาเถิด เจ้าพระยาเป็นสีเงินยวงด้วยแสงจันทร์ คินเพ็ญ น้ำกำลังเปี่ยมฝั่ง ประกายคลื่นระยิบราวเกล็ดเงิน ฟ้าไปรุ่งและพระจันทร์สวยจนบรรยายไม่ถูก

เธอวางพาย ปล่อยให้เรือของเราลอยเอื่อยอ้อยส้อยเหมือนคนไร้กังวล เสียงเธอเบากว่าเดิมเมื่อกล่าวว่า “ฉันรักเธอ ลลิตา”

ฉันรู้สึกหนาว หนาวจริงๆ จะระชันย์ แววดตาของเธอเหมือนมีอำนาจ สะกดฉันให้แน่นิ่ง ปรักายอาหารลึกลับซึ่งในดวงตา และทำให้อ่อนโยนของเธอ เท่านั้นดอก ที่ทำให้ขวัญของฉันไม่กระเจิงจนเกินไปนัก

“บอกสักคำว่าเธอก็รักฉัน”

ก็เมื่อได้บอกแล้วว่าตั้งแต่วัยเด็กมาจนรุ่นสาว มีผู้ชายคนเดียวที่กลัศจรรย์ใจฉันที่สุด คือเธอ แล้วจะให้ฉันบอกว่ารักคนอื่นได้อย่างไร เธอคอยพูด คอยให้ข้อคิด และอุตมคติส่วนหนึ่งในสมองของฉันมาจากเธอ เมื่อเป็นเช่นนั้นในเวลาที่เธอถามเช่นนั้น เธอจะไม่ให้ฉันพยักหน้าเดียวหรือ!

ฉันรู้สึกว้าวใจยิ่งนัก เธอใจดี แต่ไม่ทัน ร่างของเธอคร่อมอยู่ บนตัวฉัน หน้าเธอลอยอยู่เหนือหน้าฉันเพียงครึ่งคืบ ตัวฉันคงจะเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง เสียงของเธอจึงอ่อนโยนให้ความอบอุ่นขึ้นบ้าง เมื่อกล่าวว่า

“อย่าตกใจ ลลิตา ฉันจะไม่ทำอะไรเธอจนกว่าจะถึงเวลาอันควร แต่ขณะนี้...หน้าเธอสวยเหลือเกิน ขอจุมพิตให้ฉันสักครั้งเถิด...เพื่อฉันจะได้เก็บไว้ชื่นใจยามห่างไกลเธอ เพราะอีกไม่ช้าฉัน...จะต้องจากลลิตาไป”

“ไป...ไปไหน” ฉันคงละเมอมากกว่าอย่ากรู้ ได้ยินเสียงเธอกระซิบอยู่ริมหู อ่อนโยนและเอาใจนัก

“ไป...เพื่อสร้างอนาคตใจจะ อนาคตของฉัน...ของเธอ...อนาคตของเรา ลลิตาจะ ฉันต้องไปเป็นอาจารย์ในวิทยาลัยต่างจังหวัด เขาเพิ่งเปิดคณะที่ฉันจะสอนได้ คอยราชันย์นะ”

ฉันสะดุ้งสุดตัว เพราะรู้สึกว้าวใจมากของเธอลดต่ำลงมาจนสัมผัสกับหน้าผากฉัน เธอกระซิบเหมือนสั่ง

“อย่ารักใครนะ คอยราชันย์”

แล้วเธอก็ขยับตัวจับพาดังเดิม ฉันรู้สึกเหมือนเป็นไข้ เพราะทั้งหนาวและครั่นเนื้อครั่นตัว ฉันเพิ่งรู้ว่าจุมพิตแรกทรงอิทธิอำนาจถึงเพียงนี้! แม้ถึงเช่นนั้น...ฉันก็ยังฝันถึงพระจันทร์เหนือเจ้าพระยาเสมอ แม้ในคืนข้างแรม!

๓

‘เพลงชีวิต’

ราชันย์จะ

คงเป็นกฎธรรมดาของชีวิตเสียละกระมังว่า เมื่อเราได้สิ่งหนึ่งมา เรามักจะเสียอีกสิ่งหนึ่งไปเสมอ หรืออาจจะเป็นเพราะฉันยังไม่เคยเห็นคนที่ ‘ได้’ อะไรสมบูรณ์ไปทุกสิ่งก็ได้

เมื่อเราตกลงกันว่าเรารักกันนั้น เป็นขณะเดียวกับเธอบอกฉันว่า เธอจะต้องไปทำงานต่างจังหวัด ไปเพื่ออนาคตของเธอ... ของฉัน เธอใช้คำไพเราะกว่านั้นอีกว่า... ของเรา ดูเหมือนคำว่าเธอ... กับฉันจะถูกรวมเป็น ‘เรา’ ด้วยอำนาจของความรู้สึกซึ่งเราบรรยายแก่กันท่ามกลางแสงจันทร์เหนือเจ้า-พระยาคีรีนั้น!

ผู้ใหญ่คงจะจับตาดูเราอยู่เงียบๆ หรืออาจจะเป็นเพราะยายเป็นสตรีสมัยเก่า ท่านบอกฉันในเย็นวันหนึ่งว่า

“หนูลิตา ปีนี้โตเป็นสาวนะลูก จะไปจะมากับเพื่อนผู้ชายต้องระวัง สุนทรภู่ครูโบราณท่านสอนไว้ว่า

เป็นสาวแล้วร้ายสวยสะอาด

ก็หมายมาตรงเหมือนมณีอันมีค่า

แม้แตกร้าวรานร่อยถอยราคา

จะพลอยพาหอมหายจากกายนาง”

คุณยายยกสุภาภิตสอนหญิงขึ้นมาอึ้ง แล้วส่ายหัวต่อไป

“ถ้าจะรักจะชอบกัน ต้องให้ผู้ใหญ่รู้เห็นด้วย ไปนัดกันนอกบ้านทำลับๆ ล่อๆ ไม่ดี เชื่อยายไว้เถอะคำของคนโบราณยังเชื่อได้ ไม่ล้ำสมัยเสียทีเดียว ดอก เป็นผู้หญิงพลาดพลั้งไปแล้วลำบากนะ ถ้าลูกไม่ดี พ่อแม่ก็พลอยอับอายขายหน้า ญาติพี่น้องก็พลอยเศร้าหมองไปด้วย หนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว ยายห่วงนัก ส่วนพี่ชายหนูนะไม่สู้กระไรนักเขาคงเอาตัวรอดได้”

ฉันนั่งฟังคำสอนของคุณยาย โดยมีแม่ นั่งมองดูอยู่ใกล้ๆ สายตาของแม่มีทั้งความห่วงใยและกรุณา สายตาของแม่แม่จะแลดูที่ขอบริสุทท์แต่ก็ฉลาดล้ำนัก ราชันย์จะ ฉันรู้สึกหวาดไปว่าผู้ใหญ่จะรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันเกิดฉันเสียจริง แต่คุณยายก็ไม่ได้ซักถามอะไรอีก ปล่อยให้เป็นที่หน้าของแม่ แม่บอกฉันสั้นๆ ว่า

“ลูกโตแล้ว ได้เรียนรู้สูงกว่าแม่ คงจะฉลาดกว่าแม่ ลูกจงตัดสินปัญหาชีวิตเองเถิด ถ้าหนูประสบความสำเร็จในชีวิตแม่ก็พลอยชื่นใจ แต่ถ้าหนู... พลาดพลั้ง... คนที่เป็นทุกข์ที่สุดก็คือแม่... หนูจำไว้”

แม่เป็นผู้หญิงชนบท ไม่ได้เล่าเรียนจบศาสตร์แขนงใด แต่ในความรูสึกของฉัน ปรัชญาชีวิตของแม่และความฉลาดล้ำของแม่เหนือมหาบัณฑิตบางคน แม่พูดอย่างนี้ก็เท่ากับว่าให้ฉันพิจารณาทุกสิ่งด้วยตัวเอง รวมทั้งเธอด้วยกรรมังจะ ราชันย์

อาจจะเพราะคำของผู้ใหญ่ที่กรรมัง จึงทำให้ฉันขริมไปนิตเมื่อเราพบกันในวันต่อมา จนกระทั่งเธอต้องถามว่า

“เป็นอะไรไปจะ ลิตา”

ฉันไม่ตอบ แต่ชะรอยสายตาจะบอกความรู้สึก เธอกล่าวต่อไปว่า

“ดูกังวลขอบกล เป็นห่วงฉันหรือเปล่า”

เธอก็เอาอาการนิ่งของฉันเป็นคำรับ แล้วบอกเหมือนสัญญา

“อย่าห่วงเลยนะ รับรองว่าจะเข้ามาเยี่ยมทุกอาทิตย์ นครราชสีมา-กรุงเทพฯ ใกล้แค่นี้เอง ขับรถไม่กี่ชั่วโมงก็ถึง ลิตาอย่าทำหน้าที่เศร้าซีจะ จะทำให้ราชันย์ใจไม่ดี”

“เธอจะไปเมื่อไหร่คะ ราชันย์” เสียงของฉันคงจะสั้น เธอจึงเอื้อมมาบีบมือฉันไว้เป็นเชิงปลอบประโลม ตอบว่า

“ราวปลายเดือนพฤษภาจะ เหลือเวลาอีกตั้งหลายอาทิตย์ อย่าเศร้า การจากของเราไม่เหมือนการจากของคนอื่น เราจากกันเพื่อจะได้พบกันอีก... ด้วยสภาพที่ดีกว่าเดิม”

“ฉันไม่เคยเห็นโคราชเลย”

“มันเป็นเมืองชุมทาง ดังนั้นจึงมีลักษณะสำส่อน มีคนแทบทุกชนิด
ทุกภาษา...ไม่น่าเที่ยว หรือไม่สวยงามเหมือนเชียงใหม่ดอกจ๊ะลิตา”

“แล้ว...ผู้หญิงละคะ สวยไหม”

จำได้ว่า เธอหัวเราะเสียงดังสติในแสงสายฝนวันนั้นดูเธอรื่นรมย์
นักเมื่อฉันแสดงอารมณ์หญิง...ว่า...ฉันหวงเธอ

ยังจำคำตอบได้แจ่มชัด...จนตราบเท่าทุกวันนี้ เธอจะให้ทวนใหม่จะ
ราชันย์

“ผู้หญิงที่ไหนจะสู้ลิตา”

ราชันย์ที่รัก ถ้าคนเราจะเลือกจำได้เฉพาะความรื่นรมย์และสิ่งประทับใจ
ก็ก็คงจะมีความสุขไม่น้อยดอก แต่เราเป็นทุกข์ทรมันทายก็เพราะว่า สมอง
ของเรานั้นช่างจดจำแม้กระทั่งสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งคอยยอกหัวใจทุกโมงยาม

เมื่อมันทึบมาถึงตรงนี้แทนที่ฉันจะจำแสงสีทองของยามสายฝนและ
สระน้ำเรียบสงบของมหาวิทยาลัย หรือบรรยากาศชวนฝันวันนั้นได้ กลับจำ
เหตุการณ์ ซึ่งสืบไปว่านั่นอีกและต้องหยุดเขียนชั่วคราวเพราะน้ำตาเอ่อท่วม
หัวใจขึ้นมาจากนัยน์ตา

‘คนใกล้ชิด’ ฉันเข้ามาพบพอดี เขาหัวเราะและล้อว่า

“อะไรกัน เขียนหนังสือสนุกถึงกับร้องไห้เองเชียวหรือ”

ฉันคงจะยิ้มให้เขาอย่างแห้งแล้งเหลือประมาณ เขาจึงเข้ามาโอบไหล่
ทางด้านหลังและก้มลงจุมพิตเบาๆ ที่หน้าผาก กระซิบด้วยเสียงแสดงออก
ทั้งความทะนุถนอมและเอาใจ

“ไปนอนเสียซีจ๊ะ ลิตาทำงานมากเกินไปแล้ว”

ฉันสอดเหตุการณ์ตอนนี้มาบันทึก มิได้ปรารถนาจะให้เธอ ‘ปวด’ เหมือน
ที่ฉันเคยปวด แต่อดไม่ได้จริงๆ จ๊ะราชันย์ ยกโทษให้ฉันเถิด เขาห่วงใยและ
กรุณาฉันเสมอด้วยบิดา! ฉันอดแสดงกตัญญูต่อเขาไม่ได้ แม้จะรู้ว่าบันทึกนี้
เปรียบเสมือนหนามแหลมยอกหัวใจเธออยู่บ้าง ทนเอาเถิดเพราะฉันเองเคย
ถูกหนามชีวิตตำเอาที่มเอามาหนักต่อนัก ไม่เช่นนั้นราชันย์จะให้ฉัน ‘ปวด’ ฝ่าย
เดียว ยุติธรรมแล้วหรือ?

“ไปแล้ว คิดถึงฉันบ้างนะ”

ฉันจะอ่อนกับเธอเหมือนเด็กรุ่นสาวจะฟัง ‘อ่อน’ ชายคนรัก

เธอบีบมือฉันแน่นกว่าเคย พลังพยักหน้ากระซิบสัญญาเสียงหวาน

“จะคิดถึงลิตาคนเดียว และจะคิดถึงมากที่สุด เมื่อท้องฟ้ามีพระจันทร์
คืนเพ็ญ”

สายตาของเธอมิ่วแววเล้าโลมปรากฏขึ้น ฉันรู้สึกว้าวหน้าร้อนผ่าว แต่
ยังแย้งว่า

“พระจันทร์ที่โคจรกับพระจันทร์ที่เจ้าพระยาอาจจะไม่เหมือนกัน”

“จันทร์มีดวงเดียวเท่านั้นไม่ว่าขอบฟ้าจะกว้างไกลแค่ไหน”

ฉันถอนใจด้วยไม่อาจสู้กรรมของเธอ แต่เธอก็คิดว่าฉันเศร้า เธอปลอบ

“อย่าเศร้า ลิตา จงทำให้แจ่มใส เราจากกันเพียงแค่นี้ เราจะต้อง
พบกันทุกอาทิตย์ อยู่บ้านสวนนะ จะมาหาทุกวันเสาร์”

“ทำไมเธอไม่ทำงานในกรุงเทพฯ”

“เพราะราชันย์เลือกไม่ได้”

ฉันกอดเข้า มองเหม่อดูแสงแดดเวลาสายอันห่อหอบหลังคาหอประชุม
แลดูเป็นประกายระยิบ

เธอหยิบสมุดข้างกายฉันไปขีดเขียนเล่น ราชันย์คงไม่รู้กระมังว่า ฉัน
ฉีกกระดาษแผ่นนั้นกลัดติดสมุดบันทึกไว้จนกระทั่งบัดนี้ นี่ไงละลายมือเธอ

กำสรวลศรีปราชญ์พร้อง เพรงกาล

จากจุฬาลักษณ์ลาญ สวาทแล้ว

ทวาทศมาสสาร สามทวษ ถวิลแฮ

ยกหัตถกลางเกศแก้ว กิ่งร้อนทรวงเรียม^๑

เธอยกความอาลัยด้วยลีลาของกวีมาเอ่ยอ้างกับฉัน ราชันย์จะความ
ซาบซึ้งในอรรถรสที่เธอคอยพรั้ง ใจฉันซบสันทวยศิลปะเหล่านั้นไว้ได้สิ้น อด
นึกชอบใจเธอไม่ได้ ที่ฉันเป็นเช่นนี้แม้จะเปราะเปราะไปนิด แต่เป็นผู้สัมผัสกับศิลปะ

^๑ นีราศนรินทร์

ชั้นต่ำได้บ้างนั้น เพราะฉันมีเธอเป็นครู

“ทำไมเราจะต้องจากกัน”

ฉันถามอย่างเขลาเหมือนสาวรุ่นที่อวารถต่อชายคนรัก ซึ่งแม้จะห่างกันเพียงเสี้ยวนาที

“เพราะเรามีหน้าที่” เธอบอก

“เราจะจากกันนานเท่าไรคะ ราชนีย์”

“ไม่นาน เมื่อลิตาเรียนจบ เราจะได้อยู่ใกล้กันตลอดไป”

“อย่างไร”

“เราจะแต่งงานกัน และไม่พรากจากกันอีกแล้ว”

เธอพูดมีส่วนถูกอยู่บ้าง ‘เมื่อลิตาเรียนจบ’ แต่ราชนีย์ลืมนึกเสียคิดว่าในชีวิตของคนเรา เราต้อง ‘เรียน’ อยู่ร่ำไปไม่มีวันจบเป็นอันขาด เพราะเหตุนี้กระมัง เราจึงยัง ‘จาก’ กันอยู่จนบัดนี้!

ขณะนี้เราอยู่ห่างกันคนละขอบฟ้า สุดกำลังที่จะเหลียวแลถึง และถึงแม้ว่าเราจะบินข้ามแบบลัดนิ้วมือเดียวพบกัน ชีวิตเราก็ดูเหมือนมีมานบางๆ กันไว้ชนิดที่จะเดินไปบนทางสายเดียวกัน...ยาก และฉันนั้นก็ยินดีที่จะอยู่กับสายใยแห่งความรักของ ‘เขา’ ด้วยเข้าไปสิราชนีย์ เมื่อเธออ่านตรงนี้เธอต้องทน ‘ปวด’ หน่อยละ

เธอพูดถูก

“ชีวิตเป็นของซับซ้อน เราต่างต้องใช้ความสามารถและศิลปะในการดำเนินชีวิตให้ดำรงอยู่ด้วยวิถีทางแห่งปัญญา โครฉลาดก็พลัดน้อย ใคร... โง่ช่วยไม่ได้”

ตอนเธอพูด เธอคงไม่หมายความว่าฉันฉลาดน้อยไปกระมัง ราชนีย์ เมื่อตอนพลัด! ฉันต้องใช้ถ้อยคำของนักเขียนบางคนปลอบใจแทบตาย บางคนก็บอกว่า

“ความรักมิใช่การเป็นหนี้ แต่ความรักเป็นดนตรีของชีวิต ซึ่งอาจบรรเลงได้อย่างไพเราะ อย่างเศร้า และอย่างเคียดแค้นเสียดแทงใจ...สำหรับบางคนมันอาจเป็นเพลงสั้นๆ...แต่สำหรับบางคน...อาจเป็นเพลงที่ยืดยาวไป

ตลอดชั่วชีวิต”

ความรักของเราเล่า ถ้าจะเปรียบเธอจะเปรียบกับเพลงบทใด ราชันย์ เธอเป็นนักดนตรี เธอคงจะบอกฉันได้ บอกฉันหน่อยเถิด เมื่อมีเวลานั้นจะได้แอบเปิดเพลงนั้นฟังบ้าง เธอก็รู้ว่าฉันเป็นนักฟังดนตรีคนหนึ่งนี่นะ

เพื่อนฉันคนหนึ่งเคยเขียนจดหมายปลอบเชิงแนะว่า

“ความรักก็เช่นเดียวกับสิ่งทั้งหลายอื่น มีการเริ่มต้นและอวสาน การดำรงอยู่ของความรักขึ้นอยู่กับโอกาสและบุคคล ซึ่งต้องมีจังหวะประสานอย่างเหมาะสมกลมกลืน เมื่อมีโอกาสแต่ไม่มีบุคคลที่พึงใจ ความรักก็ไม่ได้ เมื่อมีบุคคลที่พึงใจ แต่โอกาสไม่ให้ ความรักก็ไม่เติบโต เมื่อสิ่งทั้งสองมีอำนาจให้ด้วยจังหวะอันสม่าเสมอ...นั่นหมายถึงว่าถึงเวลาที่คนเราจะแต่งงาน”

เธอคงใจกว้างพอที่จะเข้าใจเพลงชีวิตบทนี้ ดูเหมือนเพลงของเราบรรเลงบทเศร้ามานานแล้วใช่ไหมจะราชันย์!

“เราจากกันครั้งแรกนั้น ด้วยความอาลัยอาวรณ์สุดแสน แม้จะไปห่างกันไม่กี่ไมล์ แต่เมื่อเราจากกันครั้งสุดท้าย ทำไมหนอจึงหวนและสิ้นเหลือเกินชะรอย...ผู้เล่นเพลงบทนี้จะเหนื่อยอ่อน และล้าเต็มที...!”